

ת"פ 609/12/15 - מדינת ישראל נגד עובדה דנדיס (עציר) - עניינו הסתיים, לואי דנדיס (עציר) - עניינו הסתיים, א ב

בבית המשפט המחוזי בירושלים

לפני כבוד השופט אהרן פרקש, נשיא בפועל
ת"פ 609-12-15 מדינת ישראל נ'
דנדיס ואח'

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד עמיחי מרקס
מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
המאשימה

נגד

הנאשמים
1. עובדה דנדיס (עציר) - עניינו הסתיים
2. לואי דנדיס (עציר) - עניינו הסתיים
3 א ב (עציר) ע"י ב"כ עו"ד מופיד חאג'

גזר דין בעניינו של הנאשם 3 - אמיר ביבי

הנאשם 3 (אמיר ביבי ולהלן: "**הנאשם**"), הורשע על פי הודייתו במסגרת הסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים, ביום 2.6.16, בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירה אחת של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(2) בצירוף סעיף 29 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"). יצוין, כי הנאשמים 1 ו-2 הורשעו גם הם באותו היום, על יסוד הודאתם, כדלקמן: הנאשם 1 הורשע בביצוע 3 עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(2) בצירוף סעיף 29 בחוק העונשין, ונגזרו עליו 50 חודשים של מאסר בפועל וכן מאסר על תנאי; הנאשם 2 הורשע בביצוע 2 עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(2) בצירוף סעיף 29 בחוק, ונגזרו עליו 30 חודשים של מאסר בפועל וכן מאסר על תנאי. גזר דינם ניתן ביום 22.9.16.

בכתב האישום המתוקן שהוגש נגד שלושת הנאשמים נכללו שלושה אישומים. הנאשם הואשם והורשע אך בראשון מביניהם. המסכת העובדתית הרלוונטית שביסוד הרשעתו היא כלהלן: ביום 14.10.15 בשעות הערב, התאספו הנאשמים 1 ו-3 יחד עם צעירים נוספים לצורך הפרת הסדר בכיכר אלנח"ל בראס אל עמוד (להלן: "**הכיכר**"), ויידוי אבנים ובקבוקי תבערה לעבר כוחות הביטחון. כאשר הגיעו לכיכר כלי רכב של כוחות הביטחון, יידו הנאשמים 1 ו-3, יחד עם מתפרעים נוספים, כשהם רעולי פנים, אבנים ובקבוקי תבערה, לעבר כלי הרכב ממרחק של כ-20 מטרים. בקבוק תבערה אחד יודה על ידי הנאשמים 1 ו-3. בקבוקי תבערה שהוצתו ויידו על ידי אחרים פגעו בכלי הרכב של המשטרה. על פי כתב האישום, במעשים המתוארים, ניסו הנאשמים 1 ו-3, בצוותא חדא, לפגוע באדם בנשק מסוכן או פוגעני אחר, בכוונה לגרום לו חבלה חמורה.

התסקיר של שירות המבחן

1. בראשית הדברים אציין כי עולה מהתסקיר, שבמסגרת בחינת עניין הנאשם, התייחס שירות המבחן לכתב האישום המקורי (הכולל עבירות של ניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות והתפרעות), ולא לכתב האישום המתוקן (ממנו נמחקו העבירות האמורות).

2. על פי התסקיר, הנאשם, כבן 19, רווק, נולד וגדל בשכונת ראס אל עמוד שבמזרח ירושלים, שם מתגוררת כיום משפחתו. לנאשם שישה אחים, בגילאים 11 - 24, ואחיו הגדול נפטר לפני שש שנים. בעבר, עבד אבי הנאשם כנגר, אך כיום הוריו אינם עובדים ומתמודדים עם קשיים כלכליים. טרם מעצרו עבד הנאשם בעבודות בתחום הבניין באזור תל אביב, לצד אחד מאחיו הגדולים. לנאשם אין הרשעות קודמות.
3. עוד על פי התסקיר, הנאשם מקבל על עצמו אחריות חלקית לביצוע העבירה. לדבריו, אך ידה אבנים (ולא בקבוקי תבערה), ולא היה רעול פנים כאשר עשה זאת. הנאשם אמר כי הוא מתגורר בשכונת לנאשמים הנוספים. כן הוסיף, שאינו משתייך לארגון טרור כלשהו, הביע חרטה על מעורבותו וטען כי לא השתתף בעבר באירוע מסוג זה. התרשמות שירות המבחן היתה, כי הנאשם נוקט בדפוס של טשטוש וערפול אירועי העבירה, כי הוא מתקשה להתייחס ברמה הערכית להתנהלותו באירוע זה ולגלות אמפטיה לנפגעים בעבירה.
4. על פי שירות המבחן, לדברי הנאשם נטל חלק בהפגנה בשל הצורך להביע כעס ותרעומת על מותו של אחד אבו שעבאן, שביצע פיגוע בתחנה המרכזית בירושלים (להלן: "**המפגע**"), שלדידו נורה ללא סיבה. כן התרשם שירות המבחן מהצהרה מופגנת של הזדהות במפגע ברמה האישית והלאומית. שירות המבחן התרשם גם, כי הנאשם מתקשה להתייחס באופן מעמיק ופתוח ביחס לדפוסי התנהגות בעייתיים או קשיים במישורי חייו השונים והוא נוטה להציג את חייו באופן מתפקד ונורמטיבי. שירות המבחן התרשם בנוסף, כי לנאשם מאפייני אישיות ילדותיים, כשניכר כי מתקשה להציב לעצמו גבולות פנימיים להתנהגותו ולעמוד בגבולות חיצוניים. לפי שירות המבחן, נראה שהדבר קשור לגילו של הנאשם ולשלב הקריטי בו הוא מצוי, בגדרו הוא עסוק בחיפוש זהות וקבוצת השתייכות ונתון להשפעת הסביבה. נרשם, כי ניכר שעל רקע תחושות של חוסר שייכות ומתוך רצון בריצוי הסביבה חבר לחברה שולית ויתכן והתחברותו לסביבה זו קשורה בביצוע העבירה הנדונה. לפי שירות המבחן, הנאשם מתקשה לבחון באופן ביקורתי את התנהגותו, כן מתקשה הוא להביע את עמדתו ביחס לפגיעה בתושבי מדינת ישראל ונוטה להציג את כוחות הביטחון באופן שלילי תוך מתן לגיטימציה לפגיעה בהם.
5. עת בחן שירות המבחן את הסיכון להישנות התנהגות אלימה, שקל את קשייו של הנאשם להביע עמדה וגישה מחשבתית המתנגדת לפגיעה באזרחי מדינת ישראל, כמו גם קשייו לראות את הפגיעה באחר כתוצאה ממעשיו ובפרט את התנגדותו לכוחות הביטחון. כן שקלל שירות המבחן את העובדה שמצבה הכלכלי של משפחת הנאשם אינו משיע רצון ודבריו של הנאשם, שכיום הוא מקבל קצבה מארגון התומך באסירים ביטחוניים, בה הוא רואה כרווח משני של מעצרו. עוד שקל שירות המבחן את ריחוק הנאשם ממשפחתו, החשש מענישה והאפקט ההרתעתי שיש בה עבור הנאשם. לאור כל אלו, המליץ שירות המבחן על הטלת עונש מוחשי שיחדד עבור הנאשם את המחירים להתנהלותו ויהווה גורם מרתיע.

הסדר הטיעון והדין בפני

6. בהסדר הטיעון סוכם, כי הנאשמים יודו בעובדות כתב האישום המתוקן ויורשעו בעבירות המיוחסות להם. כן סוכם שהצדדים יהיו חופשיים בטיעוניהם לעניין העונש, אך לא יסטו מהעובדות שבכתב האישום המתוקן.
7. ביום 26.10.16 נשמעו הטיעונים לעונש בעניין הנאשם. במסגרת זה טען ב"כ הנאשם, כי לקוחו לא אמר את המיוחס לו בתסקיר ולא הביע עמדה חיובית באשר לתקיפת שוטרים.
8. ב"כ המאשימה טען, כי מדובר בתסקיר מדאיג, נוכח המתואר שם באשר ליחסו האוהד של הנאשם ומתן הלגיטימציה לפגיעה בכוחות צה"ל ובאזרחי מדינת ישראל, במיוחד כאשר דברי הנאשם מסתיימים ברווח שנוצר לו עקב מעצרו. כן טען, שמתחם הענישה צריך לנוע בין ארבע שנות מאסר בפועל לשבע שנות מאסר בפועל,

בהתבססו על הפסיקה שצין במסגרת הטיועונים לעונש של נאשמים 1 ו-2. ב"כ המאשימה התייחס לת"פ 21035-11-15 **מדינת ישראל נ' חמזה נגאר** (15.5.15) (להלן: "**עניין נגאר**"), שם קבעה השופטת ר' פרידמן-פלדמן, מתחם ענישה של 20 חודשי מאסר עד 45 חודשי מאסר, וזאת הגם, כך נטען, שהיה מדובר באירוע קל מזה בו עסקין. גזר דין זה אושר על ידי בית המשפט העליון בע"פ 4324/16 (31.7.16). כן הפנה ב"כ המאשימה לגזר דינו של השופט הבכיר א' כהן בת"פ 54132-06-15 **מדינת ישראל נ' אעור** (23.3.16) (להלן: "**עניין אעור**"). לטעם המדינה, יש לגזור על הנאשם ארבע שנות מאסר.

9. ב"כ הנאשם השיב, כי יש לשמור על אחידות הענישה, בהתייחס לנאשם 1 ו-2 (עליהם גזרתי 50 חודשי מאסר בפועל ו-30 חודשי מאסר בפועל, בהתאמה). לטענתו, מאחר והנאשם הורשע אך במעשי האישום הראשון שבכתב האישום המתוקן, שעה שהנאשם 1 הורשע בביצוע המעשים שבשלושת האישומים, והנאשם 2 הורשע בביצוע המעשים מושא שני אישומים, יש לגזור את עונשו בהתאם. ב"כ הנאשם ביקש, כי בית המשפט יתחשב גם בגילו של הנאשם, שזעיר משני הנאשמים הנוספים, ובעובדה שהוא נעדר עבר פלילי, בניגוד לנאשם 1. לדברי ב"כ המשיב, יש לקבוע מתחם שבן 12 חודשי מאסר בפועל ל-20 חודשי מאסר בפועל. יש לציין, כי ב"כ הנאשם טען זאת בהתייחסו לנאשם כקטין, ברם וכפי שהבהיר אחר כך ב"כ המאשימה - הנאשם איננו קטין. ב"כ הנאשם גם אמר שלדעתו נוצר חוסר הבנה בשירות המבחן, והנאשם לא התכוון לומר שעקב מעצרו הוא מקבל קצבה, המהווה רווח ממעשיו. עורך הדין שיער כי מדובר בדמי אבטלה.

10. הנאשם עצמו העיד כי אביו לא ביקר אותו מזה 6 חודשים. כן אמר שאביו הוא שמכניס כסף לחשבוננו בקנטינה, וכי מקור כספי האב הוא בביטוח לאומי.

דין לפי סעיף 113 בחוק

11. מאחר שהנאשם הואשם אך בעבירה אחת, בגדרי אישום אחד, ונוכח התיאור העובדתי שבתחילת גזר הדין, ברי כי מדובר ב"אירוע אחד", כלשון סעיף 40 בחוק. דיון מפורט יותר בנושא, מצוי בגזר דיני באשר לנאשמים 1 ו-2, ואין לי אלא להפנות את הקורא לשם (פסקאות 17 - 21).

12. בסעיף 40ג(א) בחוק נאמר, כי "**בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט**". בסעיף 40ב לחוק נאמר, כי "**העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו**".

13. בית המשפט העליון מצא לנכון להדגיש, כי עקרון ההלימה מביא בחשבון את חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ואת מידת אשמו של הנאשם. קרי, יש להתחשב לא רק בסוג העבירה שבוצעה, אלא גם בנסיבות שבהן בוצעה ובמידת אשמו של הנאשם בביצועה. בקביעת המתחם יובאו רק השיקולים הקשורים בעבירה, בעוד שניסיונות האישיות של הנאשם מובאות בחשבון אך במניין השיקולים בקביעת העונש המתאים בתוך מתחם הענישה. עוד ציין בית המשפט, כי אומנם המחוקק לא התייחס להיקפו הרצוי של מתחם הענישה, אולם ברי כי מתחם רחב מאוד לא ישרת את תכליתו של תיקון 113 (ע"פ 8641/12 **סעד נ' מדינת ישראל** (5.8.13), פסקאות 23 - 24). כן הדגיש בית המשפט, כי הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה הנבחנות בעת קביעת מתחם הענישה

(כמפורט בסעיף 40ט בחוק) והנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, הנבחנות בגזירת העונש (כמפורט בסעיף 40יא בחוק), אינן רשימה סגורה, ואין בנסיבות שציין המחוקק, שאותן פרט במפורש, כדי לגרוע מסמכותו של בית המשפט לשקול נסיבות נוספות (סעיף 40יב בחוק) (שם, שם).

14. הווה אומר, ועל פי ההלכה הנוהגת, עתה עליו להידרש לשלוש אמות מידה: (1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו; (2) מדיניות הענישה הנהוגה; ו-(3) הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (ע"פ 5668/13 מזרחי נ' מדינת ישראל (17.3.16)), פסקה 32 בפסק דינו של כב' השופט נ' סולברג).

15. אשר לערך החברתי המוגן על ידי סעיף 329 חבלה בכוונה מחמירה. לשון תת סעיף (א)(2) היא כדלקמן: **"העושה אחת מאלה בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה, או להתנגד למעצר או לעיכוב כדין, שלו או של זולתו, או למנוע מעצר או עיכוב כאמור, דינו - מאסר עשרים שנים: ... (2) מנסה שלא כדין לפגוע באדם בקליע, בסכין, באבן או בנשק מסוכן או פוגעני אחר".** ברי, כי הערך המוגן בגדרי סעיף זה הנו השמירה על הגוף והנפש. כמו כן, בעצם ההשתתפות בהתפרעות בה מיוזמות אבנים ומושלכים בקבוקי תבערה אל עבר כוחות הביטחון, נפגע ערך השמירה על הסדר הציבורי (ת"פ (מחוזי י-ם) 1847-05-14 מדינת ישראל נ' אעביד (3.6.15), פסקה 17; ת"פ (מחוזי חיפה) 7975-08-14 מדינת ישראל נ' פלוני (29.4.15), פסקה 25). כן ניתן ללמוד על החשיבות אותה הקנה המחוקק לשמירה על ערכים אלו מעצם העונש שבצד העבירה - עשרים שנות מאסר. יצוין, כי בחודש נובמבר 2015 תוקן החוק (תיקון מס' 120) ונקבע בסעיף 329(ב) עונש מינימום, כי עונשו של העובר עבירה לפי סעיף 329(א)(2), **"...לא יפחת עונשו מחמישית העונש המרבי שנקבע לעבירה אלא אם כן החליט בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו"**, היינו עונש מינימום של ארבע שנות מאסר. דומה, כי הוראת חוק זו אינה חלה בענייננו, אולם יש בה ללמד על החומרה בה רואה המחוקק את המבצע את המעשים המפורטים בסעיף 329(א)(2) לחוק.

16. סעיף 40ט בחוק מונה את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בהן יש להתחשב בקביעת מתחם הענישה. ככלל דנתי באלו במסגרת גזר דינם של הנאשמים 1 ו-2, ואני רואה לנכון להפנות את הקורא לכתוב שם. אוסיף בקצרה כלהלן:

16.1 **התכנון שקדם לביצוע** - לא עולה מעובדות כתב האישום שהנאשם היה ממתכנני האירוע או ממייצרי בקבוקי התבערה.

16.2 **חלקו היחסי של הנאשם** - הלה היה אחד מיני רבים. ברם, וכפי שאמרתי בהתייחס לנאשמים הנוספים, בכך אין להפחית מחלקו בהפרת הסדר, ובעיקר נוכח העובדה כי הנאשם היה ממשלכי האבנים כמו גם בקבוק תבערה.

16.3 **הנזק שצפוי היה להיגרם והנזק שנגרם** - הסכנה הגלומה בידי אבנים וזריקת בקבוקי תבערה ברורה לכל. למרבה המזל, במקרה דנן היה אך נזק לכלי הרכב.

16.4 **הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה** - על פי תסקיר המבחן, הנאשם ביצע את העבירה מתוך כעס ותרעומת על מות המפגע, הזדהות עמו ברמה האישית והלאומית, כמו גם רצונו לרצות את סביבתו החברתית.

17. במסגרת גזר הדין של הנאשמים 1 ו-2 נדרשתי **לפסיקה השונה** (שם, פסקאות 22 - 31). במכלול השיקולים,

היינו, הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ועקרון ההלימה בין חומרת המעשים, נסיבות המעשה, ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת, לאחר שעיינתי בפסיקה אליה הפנו הצדדים, קבעתי את מתחם הענישה ההולם בגין האישום הראשון בו הואשם הנאשם - בין עשרים (20) חודשי מאסר לשלושים ושישה (36) חודשי מאסר.

האם יש בפסיקה אליה הפנה ב"כ מאשימה כדי להביא לחריגה מן מתחם האמור? עיינתי בפסיקה אותה הגישה המאשימה ואינני סבור כך. על מנת שלא להרחיב מעבר לנדרש אתיחס בפרוטרוט אך לפסיקה בה התמקד ב"ב המאשימה בדיון בעניינו של הנאשם.

18. **בעניין אעור** נדון עניינו של קטין שהורשע בביצוע עבירת חבלה בכוונה מחמירה, בעבירה של התפרעות ובשתי עבירות של ניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, ואת אלו ביצע שעה שהיה על גבול הבגירות. המדובר היה בהרשעת הקטין **לאחר שמיעת ראיות** בשני אישומים, כאשר לפי הראשון, יידה אבנים בשתי הזדמנויות לעבר כלי רכב משטרתיים; ולפי השני, הצטרף לעימותים עם כוחות משטרה במסגרתם רעולי פנים יידו אבנים, זיקוקים ובקבוקי תבערה לעבר ג'יפ משטרה שהגיע למקום, והקטין יידה בקבוק תבערה לעברו כשהוא רעול פנים והצית את השמשה הקדמית של הג'יפ, דבר שהביא לכניסת עשן לחלל הג'יפ. יצוין, כי על אף גילו הצעיר של הקטין (בן 18 ו-8 חודשים בעת שנכתב התסקיר בעניינו) קבע השופט א' כהן כי "**...הנאשם אינו מפסיק לבצע עבירות ולסכן את שלום הציבור...**", ועברו הפלילי כלל הרשעות בגין החזקת נשק, חבלה בכוונה מחמירה, תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, תקיפה, ניסיון שידול להצתה ועוד. לאחר ששיקלל השופט כהן את הנסיבות הרלוונטיות גזר על הנאשם ארבע שנות מאסר בפועל. יובהר, כי ערעור הקטין תלוי ועומד בבית המשפט העליון (ע"פ 3572/16).

19. דומני כי ההבחנה בין הנאשם שם לעניינו ברורה. ראשית גזר הדין איננו כולל מתחם ענישה ממנו אני יכול להשליך לעניינו. שנית, שם נשמעו ראיות (קרי ההליך נוהל), והעונש הקונקרטי שהוטל, מטבע הדברים, הושפע מכך. שלישית, הנאשם אמנם היה קטין, אך בעל עבר פלילי מכביד. רביעית, הוא הורשע במספר עבירות ובשני אישומים, כאשר מעשיו גרמו לנזק חמור מזה לו נטען בתיק דנן.

20. **בעניין נגאר** נדון עניינו של נאשם שהורשע, על פי הסדר טיעון, בשני אישומים: לפי הראשון, עבר עבירה של ניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות. שם מדובר היה בהתפרעות בה יידה הנאשם אבנים לעבר כוחות הביטחון (אציין, כי בדיון בפני טען ב"כ המאשימה כי מדובר באותה התפרעות מושא האישום דנן). באישום השני הורשע הנאשם בעבירה של יידו אבן לעבר כלי תחבורה ובעבירה של התפרעות. שם מדובר היה במקרה בו קבוצת מתפרעים חסמה כביש, המתינה לכוחות הביטחון ואז יידה אבנים לעברם. במסגרת זו, נגאר, יחד עם אחרים, כאשר הוא רעול פנים, יידה אבנים לעבר ג'יפ של כוחות הביטחון. השופט פרידמן-פלדמן קבעה מתחם ענישה, בגין האישום הראשון, בין 12 חודשי מאסר בפועל עד 30 חודשי מאסר בפועל, ובגין האישום השני מתחם שנה בין 20 חודשי מאסר בפועל ועד 45 חודשי מאסר בפועל. בגין שני האישומים גם יחד פסקה השופטת 28 חודשי מאסר בפועל. ערעור הנאשם נדחה (ע"פ 4324/16 (31.7.16)).

21. לטענת ב"כ המאשימה **בעניין נגאר** נקבע מתחם הענישה של 20 חודשי מאסר ועד 45 חודשי מאסר, בגין עבירה פחותה בחומרתה מזו בה עסקין (יידו אבן לעבר כלי תחבורה, עבירה לפי סעיף 332א(א) בצירוף סעיף 29 בחוק לעומת חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(2) בצירוף סעיף 29 בחוק). לכן, טענה המדינה, יש לקבוע במקרה זה מתחם חמור **מבעניין נגאר**. ברם, האישום שבפניי, לאחר תיקונו כולל אך עבירה אחת, בעוד שהאישום שהיה בפני השופטת פרידמן-פלדמן כלל שניים (יידו אבנים והתפרעות), ובנוסף התיאור העובדתי שם חמור מזה שבפניי (לאחר תיקון כתב האישום), שכן שם דובר היה על עריכת מעין "מארב"

באמצעות חסימת פחי אשפה והמתנה לכוחות הביטחון.

22. ככלל, ניתן ללמוד מעניין אעור ועניין נגאר לעניינו. ברם, מאחר שאין מדובר במקרים זהים, הן לעניין מספר העבירות בהן הורשעו הנאשמים והן לעניין מספר האישומים, הרי שפסיקת חברי, אינה מחייבת כי אעלה את מתחם הענישה.

23. יצוין, כי אך בימים האחרונים כתבה כב' השופטת ע' ברון כך: "ככלל, מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לקטינים שנמצאו אחראים בעבירות של ידוי אבנים או השלכת בקבוקי תבערה נעה בין 6 ל-22 חודשי מאסר בפועל..." (ע"פ 2206/16 פלוני נ' מדינת ישראל (3.11.16), פסקה 10). כך באשר לקטינים. ברם, הכא אין עסקין בקטין, ולפיכך המתחם שקבעתי, בנסיבת העניין שלפנינו, גבוה מן האמור - בין עשרים (20) חודשי מאסר לשלושים ושישה (36) חודשי מאסר.

24. מעבר לכך, עקרון אחידות בענישה מנחה אותי שלא לסטות מן המתחם אותו קבעתי. המדובר בעקרון שנועד למנוע הפליה בין נאשמים שפשעו יחדיו ובנסיבות דומות, וזאת הגם שאין בו לחייב באמת מידה נוקשה שאין לסטות ממנה, ויש לאזן מולו את עקרון ההלימה (ע"פ 2455/15 סראחין נ' מדינת ישראל (20.8.15), פסקה 11; ע"פ 5450/00 שושני נ' מדינת ישראל, נו(2) 817, עמ' 822 (2002)). בבוחני את הפסיקה השונה, שונות העובדות שביסודה, ומספר העבירות בהם הואשמו הנאשמים השונים, לא מצאתי בטיעוני ב"כ המאשימה נימוק מספק לסטייה מהמתחם שקבעתי.

25. אוסיף, כי המאשימה הודיעה היום שלא הגישה ערעור על גזר הדין בעניינם של הנאשמים 1 ו-2.

26. כאמור, בעת גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה. השיקולים הרלוונטיים מנויים בסעיף 40א לחוק, והם כדלקמן:

- 26.1 גיל הנאשם - הנאשם היה כבן 18 ועשרה חודשים עת ביצע את העבירה. גילו אינו מהווה שיקול משמעותי, שכן הוא בגיר, ולמרבה הצער עבירות מסוג זה מבוצעות בעיקר על ידי צעירים בני גילו.
- 26.2 נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו - הנאשם אמנם הודה בביצוע העבירה, אך נראה כי אינו נוטל אחריות מלאה על מעשיו והתרשמות שירות המבחן ממנו היתה כי הוא רואה צידוק למעשיו, ולפגיעה בכוחות הביטחון ואזרחי ישראל.
- 26.3 עבר פלילי - לנאשם אין הרשעות קודמות.
- 26.4 נסיבות נוספות - מצבה הכלכלי של משפחת הנאשם קשה, ועד למעצרו עבד הנאשם בתחום הבניין.

העונש

27. הנאשם הוא בגיר-צעיר, ללא עבר פלילי, והדבר עומד לזכותו. (אציין, כי במסגרת גזר הדין של הנאשמים 1 ו-2 נפלה שגגה, עת כתבתי שהנאשם 3 היה קטין על גבול הבגירות בעת ביצוע העבירה, ברם, לאמיתו של דבר, הנאשם היה בגיר על גבול הקטניות, וליתר דיוק כבן 18 ועשרה חודשים).

26. כן יש להתחשב בכך שהרשעתו מבוססת על הודאתו, דבר שהביא לחסכון זמן שיפוטי רב. ברם, המדיניות

השיפוטית היא של הטלת מאסר משמעותי בעבירות כגון דא, שכאמור, מבוצעות בשנה האחרונה פעמים רבות על ידי צעירים אשר זהותם לא התגבשה עד תום. אפילו רק נסחף הנאשם בלהט ההמון, הרי שאין בכך להקל ממעשיו. זאת שכן, מנטליות של המונים, אינה יכולה להוות תירוץ ליידוי אבנים, או זריקת בקבוקי תבערה, אל עבר כוחות הביטחון, שהסכנה הנשקפת להם בגין מעשים אלו, בגוף ובנפש, היא ממשית ומוחשית. אך לא רק זו. עולה מהתסקיר שמעשי הנאשם מוצדקים בעיניו וכי, לטעמו, פגיעה בגופי הביטחון ובאזרחי המדינה היא נורמה מותרת.

27. לאחר ששקלתי את כל השיקולים הרלוונטיים, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(1) **מאסר בפועל של עשרים וארבעה (24) חודשים**, שיחלו להימנות מיום מעצרו (23.11.15).

(2) **מאסר על תנאי של שניים עשר (12) חודשים**, והתנאי הוא שלא יעבור עבירה בה הורשע בתיק זה בתקופה של שלוש (3) שנים מיום שחרורו.

זכות ערעור לבית המשפט העליון, בתוך 45 ימים מהיום.

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לשרות המבחן.

ניתן היום, ז' חשוון תשע"ז, 08 נובמבר 2016, במעמד הנאשם 3 וב"כ הצדדים.